

GRISHAVERSE

LEIGH BARDUGO

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Διεφθαρμένο βασίλειο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Crooked Kingdom
Από τις Εκδόσεις Henry Holt and Company, Νέα Υόρκη 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γεωργία Παξιμαδάκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Guter Punkt, Stephanie Gauger, Μόναχο,
με εικόνες από Shutterstock και Getty Images Plus
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Leigh Bardugo, 2016

© Χάρτη: Keith Thompson, 2016

Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine with permission.

™ and © 2017 Leigh Bardugo. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5115-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5116-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© Leigh Bardugo, 2016 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

LEIGH BARDUGO

GRISHAVERSE

ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Στη Χόλι και στη Σάρα, που με βοήθησαν στο χτίσιμο·
στον Νόα, που φρόντισε να παραμείνουν οι τοίχοι όρθιοι·
στον Τζο, που με κράτησε κι εμένα όρθια*

ΤΟ ΝΗΣΙ
ΤΗΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗΣ

ΛΕΦΛΙΝ

ΓΕΛΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ
ΒΙΑΚΙ

ΝΟΒΙ
ΖΕΜ

ΓΟΥΕΝΤ

ΚΟΚΚΙΝΟ
ΛΙΜΑΝΙ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΛΙΜΑΝΙ ΙΜΣ

ΣΡΙΦΠΟΡΤ

ΙΜΣ
ΤΣΙΝ

ΚΟΦΤΟΝ

ΜΠΕΛΕΝΤ

ΚΕΡΤΣ

ΧΕΡΣΑΘΑ
ΓΕΦΥΡΑ

ΝΟΤΙΕΣ
ΑΠΟΙΚΙΕΣ

© Leigh Bardugo, 2016 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Επιτονογράφηση χάρτη: Κιθ Τόμπσον

ΙΣΕΝΒΕ

ΚΕΝΣΤ ΧΕΡΤΕ

ΕΛΙΝΓΚ

ΟΒΕΡΟΥΤ

ΦΓΕΡΝΤΑ

ΑΒΦΑΛΕ

ΕΛΒΙΕΝ

ΝΠΙΕΡΧΟΛΜ

ΧΑΛΜΕΝΤ

ΠΑΓΕΤΟΝΑΣ

ΑΡΚΕΣΚ

ΟΥΛΕΝΣΚ

ΤΣΕΡΝΑΣΤ

Η ΜΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΕΤΡΑΖΟΪ

ΤΣΙΜΠΕΪΑ

ΡΑΒΚΑ

ΝΟΒΟΚΡΙΜΠΡΕΣΚ

ΡΙΕΒΟΣΤ

ΟΣ
ΚΕΡΒΟ

ΚΡΙΜΠΡΕΣΚ

ΜΠΑΛΑΚΙΡΕΒ

ΟΣ ΑΛΤΑ

ΚΕΡΑΜΣΙΝ

ΠΟΛΙΖΝΑΓΙΑ

ΣΙΚΟΥΡΕΚ

ΚΑΡΙΕΒΑ

ΣΙΚΟΥΡΖΟΪ

ΜΠΕΖ ΓΙΟΥ

ΣΟΥ ΧΑΝ

ΚΟΜΠΑ

ΑΜΡΑΤ ΓΙΕΝ

Ιμπέριον

60 Ημέρη

Γλυκός Ύψαλος

Νησί της Κωμωδίας

50 Ημέρη

Συνουκία των Αποδηκίων

Το Κατάκι

Ανατολικό Στέιβ

Δυτικό Στέιβ

Το Βαρέλι

Πόδιος του Συμβουλίου της Παλίσσας

Πλήη της Κόλασης

Αμόνη

Το Παλέτι του Σμαραγδίου

Λευκό Ρόδο

Θηριοτραφείο

Γέφυρα Γκέλντρεντ

Η Λέσχη του Κόρακα

Κέλυς Πρίγκιπας

Το Νησί του Μαύρου Πέτρου

Η Σαυίδα

Η Έπαιλη του Βασιλιά

Οικία του Σμιτ

Η Ανταλλαγή

Γέφυρα Ζεντς

Ξενοδοχείο Γκέλντρεντ

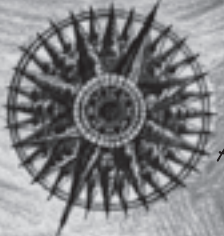
Μπέκοστελν

Νεκροτομείο

A

B

N

Νιούπορτ

Δημαρχείο

4ο Λημέρι

3ο Λημέρι

Πρεσβεία του Ζερβάν

Πρεσβεία του Σου

Κυβερνητική
Συνουκία

Πρεσβεία του Κέλις

Πρεσβεία της Ράβκα

Συνουκία
Ζέλβερ

Πρεσβεία της Φέριστα

Κόλπος
Χάιραστ

2ο Λημέρι

Εκκλησία των
Πεζερών

Συνουκία
Γκέρντω

1ο Λημέρι

Goldzarai

Οικονομική
Συνουκία

Συνουκία
Παλεποστημίον

ΚΕΤΕΡΝΤΑΜ

ΟΙ ΓΚΡΪΣΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)

Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)

Λαίλαπες
Πυρολάτρεις
Κυρίαρχοι της Παλίρροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ

(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)

Ανθεκτικοί
Αλημιστές

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟΣ

1

ΡΕΤΒΕΝΚΟ

Ο ΡΕΤΒΕΝΚΟ ΕΓΕΙΡΕ ΠΑΝΩ στο μπαρ και έχωσε τη μύτη του μέσα στο βρόμικο ποτήρι του με το σφηνάκι. Το ουίσκι δεν είχε καταφέρει να τον ζεστάνει. Τίποτα δεν μπορούσε να σε ζεστάνει σε αυτή την ξεχασμένη από τους Αγίους πόλη. Και δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη μυρωδιά, εκείνο το αηδιαστικό μείγμα από σεντινόνερα, μύδια και βρεγμένη πέτρα που έδειχνε να έχει χωθεί στους πόρους του, κάνοντάς τον να νιώθει σαν να μουλιάζει μέσα στην ουσία της πόλης όπως το χειρότερο φλιτζάνι τσάι του κόσμου.

Το συναίσθημα ήταν πιο έντονο στο Βαρέλι, και ακόμα περισσότερο σε ένα άθλιο αχούρι σαν αυτό – μια μικρή ταβέρνα χωμένη στο ισόγειο ενός από τα πιο βρόμικα κτίρια της παραγκούπολης, με το ταβάνι της να έχει στραβώσει από τις καιρικές συνθήκες και την κακή κατασκευή, τα δοκάρια της να έχουν μαυρίσει από την καπνιά από ένα τζάκι που είχε σταματήσει εδώ και πολύ καιρό να λειτουργεί, καθώς η καμινάδα είχε βουλώσει. Το πάτωμα ήταν γεμάτο με προιονίδια για να απορροφούν τη χυμένη μπύρα, τον εμετό και οτιδήποτε άλλο δεν μπορούσαν να ελέγξουν τα αφεντικά του μπαρ. Ο Ρετβένκο

αναρωτιόταν πόσος καιρός να είχε περάσει από τότε που καθάρισαν τελευταία φορά τις σανίδες. Έχωσε τη μύτη του πιο βαθιά στο ποτήρι, εισπνέοντας το γλυκό άρωμα του φτηνού ουίσκι. Έκανε τα μάτια του να δακρύνουν.

«Ο σκοπός είναι να το πιεις, όχι να το μυρσίσεις», είπε ο μπάριμαν γελώντας.

Ο Ρετβένκο άφησε το ποτήρι του κάτω και κοίταξε τον άντρα με θολό βλέμμα. Είχε χοντρό λαιμό και φαρδύ θώρακα, ένας πραγματικός μπράβος. Ο Ρετβένκο τον είχε δει να πετάει αρκετούς ταραχοποιούς πελάτες στον δρόμο, αλλά δυσκολευόταν να τον πάρει στα σοβαρά ντυμένος καθώς ήταν με τη γελιοία μόδα που προτιμούσαν οι νέοι στο Βαρέλι – ένα ροζ πουκάμισο με μανίκια που έδειχναν έτοιμα να σκιστούν πάνω από τους τεράστιους δικεφάλους του και ένα κακόγουστο κόκκινο και πορτοκαλί γιλέκο. Έμοιαζε με ένα καλλωπισμένο καβούρι.

«Πες μου», είπε ο Ρετβένκο. Τα Κερτς του δεν ήταν ούτως ή άλλως καλά, αλλά έπειτα από μερικά ποτά γίνονταν χειρότερα. «Γιατί η πόλη μυρίζει τόσο άσχημα; Σαν χαλασμένη σούπα; Σαν νεροχύτης γεμάτος πιάτα;»

Ο μπάριμαν γέλασε.

«Έτσι είναι το Κέτερνταμ. Το συνηθίζεις».

Ο Ρετβένκο κούνησε το κεφάλι του. Δεν ήθελε να συνηθίσει αυτή την πόλη ή τη βρόμα της. Η δουλειά του με τον Σύμβουλο Χέντι ήταν βαρετή, αλλά τουλάχιστον τα δωμάτιά του ήταν στεγνά και ζεστά. Ως ένας πολύτιμος Γκρίσα χρεωμένος, ο Ρετβένκο ζούσε άνετα και η κοιλιά του ήταν πάντα γεμάτη. Καταριόταν τον Χέντι τότε, βαριόταν τη δουλειά του, που ήταν να συνοδεύει το πολύτιμο φορτίο του εμπόρου στα θαλασσινά ταξίδια, αγανακτούσε με τους όρους του συμβολαίου του, την ανόητη συμφωνία που είχε κάνει για να μπορέσει να φύγει από τη Ράβκα μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Αλλά τώρα; Τώρα δεν μπορούσε να μη σκέφτεται το εργαστήριο των Γκρίσα στο σπίτι του Χέντι, τη φωτιά που έκαιγε χαρούμενα στη σχάρα, το μαύρο ψωμί με το βούτυρο και τις χοντρές φέτες ζαμπόν. Αφού του πέθανε ο Χέντι, το Εμπορικό Συμβούλιο του Κερτς είχε

αφήσει τον Ρετβένκο να κάνει θαλασσινά ταξίδια για να ξεπληρώσει το χρέος του. Τα χρήματα ήταν πολύ λίγα, αλλά τι άλλες επιλογές είχε; Ήταν ένας Γκρισα Λαίλαπας σε μια εχθρική πόλη χωρίς ικανότητες πέρα από τα χαρίσματα με τα οποία είχε γεννηθεί.

«Άλλο ένα;» ρώτησε ο μπάρμαν, γνέφοντας προς το άδειο ποτήρι του Ρετβένκο.

Ο Ρετβένκο δίστασε. Δε θα έπρεπε να χαλάει τα χρήματά του. Αν ήταν έξυπνος με τα λεφτά του, θα χρειαζόταν να νοικιάσει τον εαυτό του μονάχα για άλλο ένα ταξίδι, ίσως δύο, και θα είχε αρκετά χρήματα για να ξεπληρώσει το χρέος του και να αγοράσει ένα εισιτήριο για τη Ράβκα στην τρίτη θέση. Αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν.

Έπρεπε να εμφανιστεί στην αποβάθρα σε λιγότερο από μία ώρα. Είχε γίνει πρόβλεψη για καταιγίδες, κι έτσι το πλήρωμα θα βασιζόταν στον Ρετβένκο για να χειραγωγήσει τα ρεύματα του αέρα και να καθοδηγήσει το πλοίο ήρεμα στο όποιο λιμάνι έπρεπε να φτάσουν. Δεν ήξερε πού και δεν τον ένοιαζε. Ο καπετάνιος θα φώναζε τις συντεταγμένες· ο Ρετβένκο θα γέμιζε τα πανιά ή θα ηρεμούσε τους ουρανούς. Και μετά θα έπαιρνε την αμοιβή του. Αλλά οι άνεμοι δεν είχαν σηκωθεί ακόμα. Ίσως να μπορούσε να κοιμηθεί κατά τη διάρκεια του πρώτου μέρους του ταξιδιού. Ο Ρετβένκο χτύπησε το δάχτυλό του πάνω στο μπαρ και ένευσε. Τι να έκανε; Του άξιζε λίγη ανακούφιση σε αυτόν τον κόσμο.

«Δεν είμαι το παιδί για όλες τις δουλειές», μουρμούρισε.

«Πώς είπες;» ρώτησε ο μπάρμαν καθώς του έβαζε άλλο ένα ποτό.

Ο Ρετβένκο ανέμισε το χέρι του σε μια κίνηση απόρριψης. Αυτό το άτομο, αυτός ο άξεστος, δε θα μπορούσε να καταλάβει ποτέ. Μοχθούσε στην αφάνεια. Ελπίζοντας για ποιο πράγμα; Για μερικά παραπάνω νομίσματα στην τσέπη του; Μια ξεστή ματιά από ένα όμορφο κορίτσι; Δεν ήξερε τίποτα για τη δόξα στη μάχη, τι σήμαινε να σε σέβονται.

«Είσαι Ραβκανός;»

Μέσα από τη θολούρα που του είχε προκαλέσει το ούισκι, ένας συναγεραμός χτύπησε μέσα στο κεφάλι του Ρετβένκο.

«Γιατί;»

«Χωρίς λόγο. Απλώς μιλάς σαν Ραβκανός».

Ο Ρετβένκο είπε στον εαυτό του να ηρεμήσει. Πολλοί Ραβκανοί περνούσαν από το Κέτερνταμ ψάχνοντας για δουλειά. Δεν είχε τίποτα επάνω του που να αποκάλυπτε ότι ήταν Γκρίσα. Η δειλία του τον γέμιζε με αηδία – για τον εαυτό του, τον μπάριμαν, αυτή την πόλη.

Ήθελε να καθίσει και να απολαύσει το ποτό του. Δεν υπήρχε κανείς στο μπαρ για να του επιτεθεί και, παρά τους μυς του μπάριμαν, ο Ρετβένκο ήξερε ότι θα μπορούσε να τον αντιμετωπίσει εύκολα. Αλλά όταν ήσουν Γκρίσα, μπορούσες να φλερτάρεις με τον κίνδυνο ακόμα κι αν έμενες ακίνητος. Υπήρχαν κι άλλες φήμες για εξαφανίσεις στο Κέτερνταμ πρόσφατα – Γκρίσα που εξαφανίζονταν από τους δρόμους ή από τα σπίτια τους, πιθανότατα θύματα δουλεμπόρων που τους άρπαξαν και τους πούλησαν στον υψηλότερο πλειοδότη. Ο Ρετβένκο δε θα άφηνε να του συμβεί αυτό, όχι ενώ βρισκόταν τόσο κοντά στο να καταφέρει να μαζέψει τα χρήματα για να επιστρέψει στη Ράβκα.

Ήπιε το ούισκι του μονορούφι, άφησε ένα νόμισμα πάνω στον πάγκο και σηκώθηκε από το σκαμπό. Δεν άφησε φιλοδώρημα. Ο άντρας έπρεπε να δουλεύει για να βγάζει το ψωμί του.

Ο Ρετβένκο ένιωθε λίγο ζαλισμένος καθώς έβγαινε έξω και η βρομά που κρεμόταν βαριά στον αέρα δε βοηθούσε. Κατέβασε το κεφάλι του και κατευθύνθηκε προς το Τέταρτο Λιμάνι, αφήνοντας το περπάτημα να καθαρίσει το κεφάλι του. Άλλα δυο ταξίδια, επανέλαβε στον εαυτό του, μερικές ακόμα εβδομάδες στη θάλασσα, μερικοί ακόμα μήνες σε αυτή την πόλη. Θα έβρισκε έναν τρόπο να το αντέξει. Αναρωτήθηκε αν κάποιοι από τους παλιούς του φίλους θα τον περίμεναν στη Ράβκα. Λεγόταν ότι ο νεαρός βασιλιάς μοίραζε τις χάρες σαν καραμέλες, θέλοντας να ξαναφτιάξει τον Δεύτερο Στρατό, τη στρατιωτική δύναμη από Γκρίσα που είχε αποδεκατιστεί από τον πόλεμο.

«Μονάχα δυο ταξίδια ακόμα», είπε στον εαυτό του, χτυπώ-

ντας τις μπότες του για να διώξει την ανοιξιάτικη υγρασία. Πώς μπορεί να έκανε τόσο κρύο και να είχε τόση υγρασία τόσο αργά μέσα στη χρονιά; Ζώντας σε αυτή την πόλη, ένιωθε σαν να ήταν παγιδευμένος στην κρύα μασχάλη ενός γίγαντα από πάγο. Περπάτησε κατά μήκος του Γκραφκανάλ, τρέμοντας καθώς είδε το Νησί του Μαύρου Πέπλου που ήταν κουρνιασμένο στη στροφή του νερού. Εκεί έθαβαν κάποτε οι πλούσιοι του Κερτς τους νεκρούς τους, σε μικρά πέτρινα σπίτια πάνω από το επίπεδο του νερού. Κάποιο κόλπο του κλίματος κρατούσε το νησί καλυμμένο από μια ομίχλη και κυκλοφορούσαν φήμες ότι το μέρος ήταν στοιχειωμένο. Ο Ρετβένκο επιτάχυνε το βήμα του. Δεν ήταν προληπτικός –όταν είχες τέτοια δύναμη, δεν υπήρχε λόγος να φοβάσαι τι μπορεί να παραμόνευε στις σκιές– αλλά σε ποιον αρέσει να περνάει από ένα νεκροταφείο;

Χώθηκε πιο βαθιά μέσα στο παλτό του και κατέβηκε γρήγορα τη Χείβενστραατ, πάντα σε επιφυλακή για τυχόν κινήσεις μέσα σε κάθε σοκάκι. Σύντομα θα επέστρεφε στη Ράβκα, όπου θα μπορούσε να περπατάει στους δρόμους χωρίς φόβο. Υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι θα λάμβανε τη χάρη του.

Ο Ρετβένκο ένιωθε άβολα. Ο πόλεμος είχε στρέψει τους Γκρίσα τον έναν ενάντια στον άλλον, και η δική του πλευρά είχε φερθεί ιδιαίτερος βάρβαρα. Ο ίδιος είχε δολοφονήσει πρώην συντρόφους του, πολίτες, ακόμα και παιδιά. Αλλά αυτό που είχε γίνει δεν μπορούσε να αλλάξει. Ο Βασιλιάς Νικολάι χρειαζόταν στρατιώτες και ο Ρετβένκο ήταν πολύ καλός στρατιώτης.

Ο Ρετβένκο ένευσε μία φορά στον φρουρό που ήταν χωμένος μέσα στον μικρό θάλαμο στην είσοδο του Τέταρτου Λιμανιού και κοίταξε πάνω από τον ώμο του, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον είχε ακολουθήσει κανείς. Πέρασε δίπλα από τα εμπορευματοκιβώτια προχωρώντας προς τις προβλήτες, βρήκε τη σωστή θέση ελλιμενισμού και στάθηκε στη σειρά για να δηλώσει το όνομά του στον ύπαρχο. Ο Ρετβένκο τον αναγνώρισε από προηγούμενα ταξίδια, πάντοτε βιαστικός και κακόκεφος, με τον αδύνατο λαιμό του να ξεπροβάλλει από τον γιακά του πουνκαμίσου του. Κρατούσε ένα παχύ πάκο από έγγραφα και ο Ρετβένκο είδε τη

μοβ κέρινη σφραγίδα ενός από τα μέλη του Εμπορικού Συμβουλίου του Κερτς. Εκείνες οι σφραγίδες ήταν καλύτερες από χρυσάφι σε αυτή την πόλη, καθώς εγγυόνταν τις καλύτερες θέσεις στο λιμάνι και εξασφαλισμένη πρόσβαση στις προβλήτες. Και γιατί οι σύμβουλοι είχαν κερδίσει τόσο σεβασμό, τέτοιο πλεονέκτημα; Εξαιτίας των χρημάτων. Επειδή οι αποστολές τους έφεραν κέρδος στο Κέτερνταμ. Η δύναμη σήμαινε κάτι περισσότερο στη Ράβκα, όπου οι καιρικές συνθήκες εξαρτιόνταν από τη βούληση των Γκρίσα και η χώρα κυβερνιόταν από έναν σωστό βασιλιά αντί για μια ομάδα από νεόπλουτους εμπόρους. Εντάξει, ο Ρετβένκο είχε προσπαθήσει να ανατρέψει τον πατέρα αυτού του βασιλιά, αλλά αυτό δεν άλλαζε κάτι.

«Δεν είμαστε έτοιμοι για το υπόλοιπο πλήρωμα ακόμα», είπε ο ύπαρχος καθώς ο Ρετβένκο έδωσε το όνομά του. «Μπορείς να πας να ζεσταθείς στο γραφείο του λιμενάρχη. Περιμένουμε το σήμα από το Συμβούλιο της Παλίρροιας».

«Μπράβο σας», είπε ο Ρετβένκο αδιάφορα. Σήκωσε το βλέμμα του σε έναν από τους μαύρους πύργους με τους οβελίσκους που δέσποζαν πάνω από το λιμάνι. Αν υπήρχε περίπτωση να μπορούσαν εκείνοι οι ψηλομύτηδες του Συμβουλίου της Παλίρροιας να τον δουν από το φυλάκιό τους, θα τους έδειχνε τι ακριβώς πίστευε γι' αυτούς με μερικές συγκεκριμένες χειρονομίες. Υποτίθεται ότι ήταν Γκρίσα, αλλά είχαν σηκώσει ποτέ το μικρό τους δαχτυλάκι για να βοηθήσουν τους άλλους Γκρίσα στην πόλη; Να βοηθήσουν τους άτυχους που είχαν ανάγκη από λίγη καλοσύνη;

«Όχι, δεν το έχουν κάνει», απάντησε στον εαυτό του.

Ο ύπαρχος μόρφασε.

«Μα τον Γκέξεν, Ρετβένκο. Έχεις πει;»

«Όχι».

«Βρομάς ούισκι».

Ο Ρετβένκο μύρισε τον αέρα.

«Λίγο ούισκι».

«Κοίτα να συνέλθεις. Πήγαινε να πιεις λίγο καφέ ή να μασήσεις δυνατό γιούρντα. Αυτό το βαμβάκι πρέπει να βρίσκε-

ται στο Ντίερχολμ σε δυο εβδομάδες, και δε σε πληρώνουμε για να κάθεται κάτω από το κατάστρωμα μέχρι να ξεμεθύσεις. Κατάλαβες;»

«Ναι, ναι», είπε ο Ρετβένκο με μια απορριπτική κίνηση, ενώ κατευθυνόταν ήδη προς το γραφείο του λιμενάρχη. Αλλά όταν βρέθηκε μερικά βήματα μακριά, τίναξε τον καρπό του. Ένας μικροσκοπικός στρόβιλος άρπαξε τα χαρτιά που κρατούσε ο ύπαρχος, σκορπίζοντάς τα πάνω στην προβλήτα.

«Να πάρει!» φώναξε εκείνος καθώς άρχισε να τρέχει πάνω στις σανίδες, προσπαθώντας να πιάσει τις σελίδες που ανέγραφαν το φορτίο πριν καταλήξουν στη θάλασσα.

Ο Ρετβένκο χαμογέλασε με μια άγρια ικανοποίηση και μετά ένωσε ένα κύμα θλίψης να τον σαρώνει. Ήταν ένας γίγαντας ανάμεσα σε ανθρώπους, ένας χαρισματικός Λαίλαπας, ένας σπουδαίος στρατιώτης, αλλά εκεί ήταν απλώς ένας υπάλληλος, ένας θλιβερός γέρος Ραβκανός που μιλούσε σπαστά Κερτς και έπινε υπερβολικά. Στην πατρίδα, είπε στον εαυτό του. Σύντομα θα είμαι στην πατρίδα. Θα λάμβανε τη χάρη του και θα αποδείκνυε την αξία του για άλλη μια φορά. Θα πολεμούσε για τη χώρα του. Θα κοιμόταν κάτω από μια στέγη που δε θα έσταζε και θα φορούσε ένα μπλε μάλλινο κεφτά με επένδυση από γούνα αλεπούς. Θα ήταν ξανά ο Εμίλ Ρετβένκο, όχι αυτή η αξιολύπητη σκιά.

«Έχει καφέ», είπε ο υπάλληλος όταν ο Ρετβένκο μπήκε στο γραφείο του λιμενάρχη, γνέφοντας προς μια χάλκινη κανάτα στη γωνία.

«Τσάι;»

«Έχει καφέ».

Αυτή η χώρα. Ο Ρετβένκο γέμισε μια κούπα με ένα σκούρο υγρό σαν λάσπη, περισσότερο για να ζεστάνει τα χέρια του παρά για να το πιει. Δεν άντεχε τη γεύση του, σίγουρα όχι χωρίς μια γερή δόση ζάχαρης, την οποία ο λιμενάρχης είχε αμελήσει να εξασφαλίσει.

«Φυσάει άνεμος», είπε ο υπάλληλος καθώς το δυνατό αεράκι έκανε ένα καμπανάκι να χτυπήσει έξω.

«Έχω αυτιά», μούγκρισε ο Ρετβένκο.
«Δε νομίζω ότι είναι κάτι το ιδιαίτερο εδώ, αλλά όταν βγει-
τε από το λιμάνι...»
«Σώπασε», είπε απότομα ο Ρετβένκο. Είχε σταθεί όρθιος και
αφουγκραζόταν.
«Τι;» είπε ο υπάλληλος. «Είναι...»
Ο Ρετβένκο έφερε το δάχτυλό του στα χείλη του.
«Κάποιος φωνάζει». Ο ήχος είχε έρθει από το μέρος όπου
είχε δέσει το πλοίο.
«Οι γλάροι είναι μόνο. Σε λίγο θα χαράξει και...»
Ο Ρετβένκο σήκωσε το χέρι του και μια ριπή αέρα χτύπησε
τον υπάλληλο πάνω στον τοίχο.
«Σου είπα να σωπάσεις».
Το στόμα του υπαλλήλου έμεινε ανοιχτό καθώς στεκόταν
κολλημένος πάνω στις σανίδες.
«Είσαι ο Γκρίσα που πήραν για το πλήρωμα;»
Για όνομα του Θεού, θα αναγκαζόταν να τσακίσει τους πνεύ-
μονες του αγοριού και να του προκαλέσει ασφυξία για να τον
κάνει να σωπάσει;
Μέσα από τα θαμπά παράθυρα, ο Ρετβένκο μπορούσε να
δει τον ουρανό να γίνεται σιγά σιγά μπλε καθώς ερχόταν η αυ-
γή. Άκουσε το κρώξιμο των γλάρων που έψαχναν στα κύματα
για το πρωινό τους. Ίσως το αλκοόλ να έπαιζε παιχνίδια στο
μυαλό του.
Ο Ρετβένκο άφησε τον υπάλληλο να πέσει στο έδαφος. Ο
καφές του είχε χυθεί αλλά δεν μπήκε στον κόπο να γεμίσει άλ-
λη κούπα.
«Σου είπα ότι δεν ήταν τίποτα», είπε ο υπάλληλος καθώς
στάθηκε όρθιος. «Δε χρειάζόταν να εκνευριστείς έτσι». Ο υπάλ-
ληλος ξεσκόνισε τα ρούχα του και κάθισε ξανά πίσω από το
γραφείο του. «Δεν έχω ξανασυναντήσει κάποιον από εσάς. Κά-
ποιον Γκρίσα». Ο Ρετβένκο ρουθούνησε. Το πιθανότερο ήταν
ότι είχε συναντήσει Γκρίσα και απλώς δεν το ήξερε. «Πληρώ-
νεσαι καλά για τα ταξίδια;»
«Όχι αρκετά καλά».

«Εγώ...» Αλλά ό,τι κι αν ετοιμαζόταν να πει μετά ο υπάλληλος χάθηκε, καθώς η πόρτα του γραφείου εξερράγη σε μια θύελλα από σκλήθρες.

Τα χέρια του Ρετβένκο σηκώθηκαν για να προστατέψουν το πρόσωπό του. Έπεσε κάτω και κύλησε πίσω από το γραφείο του υπαλλήλου για να καλυφθεί. Μια γυναίκα μπήκε στο γραφείο – μαύρα μαλλιά, χρυσαφένια μάτια. Μια Σου.

Ο υπάλληλος έπιασε μια καραμπίνα που ο Ρετβένκο είδε ότι ήταν στερεωμένη κάτω από το γραφείο.

«Ήρθαν για τη μισθοδοσία!» φώναξε. «Δε θα πάρει κανείς τη μισθοδοσία».

Ο Ρετβένκο παρακολούθησε σοκαρισμένος καθώς ο ψηλόλιγνος υπάλληλος σηκώθηκε σαν ένας εκδικητής πολεμιστής και άνοιξε πυρ. Από όλα τα ιερά πράγματα, δεν υπήρχε μεγαλύτερο κίνητρο για τους Κερτς από τα μετρητά.

Ο Ρετβένκο κοίταξε πίσω από το γραφείο και είδε τη σφαιράρα από την καραμπίνα να χτυπάει τη γυναίκα κατευθείαν στον θώρακα. Τινάχτηκε πίσω και συγκρούστηκε με τη δοκό της πόρτας, για να σωριαστεί στο πάτωμα. Ο Ρετβένκο μύρισε τη δυνατή μυρωδιά του μπαρουτιού, τη μεταλλική αφάδα του αίματος. Ντράπηκε όταν ένιωσε το στομάχι του να ανακατεύεται. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε δει να πυροβολούν κάποιον μπροστά του – και τότε ήταν πόλεμος.

«Δε θα πάρει κανείς τη μισθοδοσία», επανέλαβε ο υπάλληλος με ικανοποίηση.

Αλλά πριν προλάβει ο Ρετβένκο να απαντήσει, η Σου τύλιξε το ματωμένο της χέρι γύρω από το πλαίσιο της πόρτας και σηκώθηκε.

Ο Ρετβένκο βλεφάρισε. Πόσο ούισκι είχε πει;

Η γυναίκα προχώρησε μπροστά. Μέσα από τα απομεινάρια της σκισμένης της μπλούζας, ο Ρετβένκο είδε αίμα, σάρκα τρυπημένη από σκάγια και τη λάμψη από κάτι που έμοιαζε με μέταλλο.

Ο υπάλληλος προσπαθούσε να ξαναγεμίσει την καραμπίνα, αλλά η γυναίκα ήταν πάρα πολύ γρήγορη. Άρπαξε το όπλο από

τα χέρια του και τον χτύπησε με αυτό, ρίχνοντάς τον στο πλάι με τρομερή δύναμη. Πέταξε το τουφέκι και έστρεψε τα χρυσαφένια της μάτια στον Ρετβένκο.

«Πάρε τη μισθοδοσία!» φώναξε ο Ρετβένκο, προσπαθώντας να συρθεί προς τα πίσω. Έψαξε στις τσέπες του και της πέταξε ένα σχεδόν άδειο πορτοφόλι. «Πάρε ό,τι θέλεις».

Η γυναίκα χαμογέλασε ελαφρώς σε αυτό – με οίκτο; Θυμηδία; Ο Ρετβένκο δεν ήξερε. Αλλά καταλάβαινε ότι δεν είχε έρθει για τα χρήματα. Είχε έρθει για εκείνον. Και δεν είχε σημασία αν ήταν δουλέμπορος ή μισθοφόρος ή κάτι τελείως διαφορετικό. Θα ερχόταν αντιμέτωπη με έναν στρατιώτη, όχι με έναν ανήμπορο δειλό.

Τινάχτηκε όρθιος, με τους μυς του να ανταποκρίνονται διαστακτικά στις απαιτήσεις του, και πήρε θέση μάχης. Τα χέρια του σχημάτισαν μια καμπύλη. Ένας δυνατός άνεμος σάρωσε το δωμάτιο, πετώντας μια καρτέλα, μετά το γραφείο του υπαλλήλου και μετά την κανάτα με τον αχνιστό καφέ στη γυναίκα. Εκείνη χτυπούσε το κάθε αντικείμενο αδιάφορα ρίχνοντάς τα στο πλάι, λες και τραβούσε από μπροστά της ιστούς αράχνης.

Ο Ρετβένκο επικέντρωσε τη δύναμή του και έσπρωξε και τα δυο του χέρια μπροστά, νιώθοντας τ' αυτιά του να βουλώνουν καθώς η πίεση έπεσε και ο άνεμος σχημάτισε ένα τεράστιο νέφος. Ίσως οι σφαίρες να μην μπορούσαν να σταματήσουν αυτή τη γυναίκα. Για να δούμε πώς θα τα πήγαινε ενάντια στη μάνα μιας καταιγίδας.

Η γυναίκα γρύλισε καθώς η θύελλα την άρπαξε και την έριξε προς τα πίσω μέσα από την ανοιχτή πόρτα. Άρπαξε το πλαίσιο, προσπαθώντας να κρατηθεί.

Ο Ρετβένκο γέλασε. Είχε ξεχάσει πόσο ωραία τον έκανε να νιώθει η μάχη. Μετά, πίσω του, άκουσε έναν δυνατό κρότο, καρφιά να απελευθερώνονται και ξύλο να σπάει. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και είδε φευγαλέα την αυγή, την προβλήτα. Ο τοίχος είχε εξαφανιστεί.

Τον άρπαξαν δυνατά χέρια, ακινητοποιώντας τα μπράτσα του στα πλευρά του, εμποδίζοντάς τον να χρησιμοποιήσει τη

δύναμή του. Υψωνόταν, ανέβαινε προς τα πάνω, με το λιμάνι να γίνεται όλο και πιο μικρό από κάτω του. Είδε τη στέγη του γραφείου του λιμενάρχη, το πτώμα του ύπαρχου πάνω στην προβλήτα, το πλοίο με το οποίο θα ταξίδευε ο Ρετβένκο – στο κατάστρωμά του επικρατούσε ένα χάος από σπασμένες σανίδες, πτώματα στοιβαγμένα κοντά σε διαλυμένα κατάρτια. Οι επιτιθέμενοί του είχαν πάει εκεί πρώτα.

Ο αέρας ήταν κρύος στο πρόσωπό του. Η καρδιά του βροτούσε στ’ αυτιά του με έναν ακανόνιστο ρυθμό.

«Σε παρακαλώ», ικέτευσε καθώς ανέβαιναν πιο ψηλά, αβέβαιος για ποιο πράγμα παρακαλούσε. Καθώς φοβόταν να κάνει κάποια απότομη ή έντονη κίνηση, έστριψε τον λαιμό του για να κοιτάξει τον απαγωγέα του. Ο Ρετβένκο απελευθέρωσε ένα βρογχητό τρόμου, κάτι ανάμεσα σε έναν λυγμό και στο πανικόβλητο κλαψούρισμα ενός ζώου που είχε πιαστεί σε μια παγίδα.

Ο άντρας που τον κρατούσε ήταν Σου, με τα μαύρα του μαλλιά πιασμένα σε έναν σφιχτό κότσο, τα χρυσαφένια του μάτιαμισόκλειστα για να τα προστατεύει από τον δυνατό άνεμο – και από την πλάτη του ξεπρόβαλλαν δυο τεράστιες φτερούγες που χτυπούσαν τον αέρα, στερεωμένες με μεντεσέδες, φτιαγμένες από περίτεχνο ασημί σύρμα και τεντωμένο καμβά. Ήταν άγγελος; Δαίμονας; Κάποια παράξενη μηχανή που είχε ζωντανέψει; Μήπως ο Ρετβένκο είχε απλώς χάσει το μυαλό του;

Μέσα στην αγκαλιά του απαγωγέα του, ο Εμίλ Ρετβένκο είδε τη σκιά που έριχναν πάνω στη λαμπερή επιφάνεια της θάλασσας από κάτω τους: Δυο κεφάλια, δυο φτερούγες, τέσσερα πόδια. Είχε γίνει ένα μεγάλο θηρίο και, ωστόσο, αυτό το θηρίο θα τον καταβρόχθιζε. Η προσευχή του μετατράπηκε σε ουρλιαχτό, αλλά κανένα από τα δύο δεν έλαβε απάντηση.

2

ΓΟΥΑΪΛΑΝ

ΤΙ ΚΑΝΩ ΕΔΩ;

Αυτή η σκέψη περνούσε από το μυαλό του Γουάιλαν τουλάχιστον έξι φορές τη μέρα από τότε που είχε γνωρίσει τον Καζ Μπρέκερ. Αλλά μια νύχτα σαν αυτή, μια νύχτα που «δούλευαν», δυνάμωνε και χαμήλωνε μέσα στο κεφάλι του σαν τη φωνή ενός αγχωμένου τενόρου που εξασκούσε τον τόνο του: *Τικάνωεδώτικάνωεδώτικάνωεδώτικάνωεδώ.*

Ο Γουάιλαν τράβηξε το στρίφωμα του γαλάζιου σακακιού του, τη στολή που φορούσαν οι σερβιτόροι της Λέσχης του Σωρείτη, και προσπάθησε να δείχνει χαλαρός. *Σκέψου το σαν μια δεξίωση*, είπε στον εαυτό του. Είχε αναγκαστεί να παρευρεθεί σε αναρίθμητα άβολα γεύματα στο σπίτι του πατέρα του. Αυτό δεν ήταν διαφορετικό. Και, μάλιστα, ήταν πιο εύκολο. Δεν υπήρχαν αμήχανες συζητήσεις για τις σπουδές του ή για το πότε σκόπευε να ξεκινήσει μαθήματα στο πανεπιστήμιο. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να μείνει ήσυχος, να ακολουθεί τις οδηγίες του Καζ και να βρει τι να κάνει τα χέρια του. Να τα πλέξει μπροστά; Θα έμοιαζε σαν τραγουδιστής σε ένα ρεσιτάλ. Πίσω από την πλάτη του; Υπερβολικά στρατιωτικό. Δοκίμασε να τα

αφήσει να κρέμονται στα πλευρά του, αλλά ούτε αυτό τού φαινόταν σωστό. Γιατί δεν είχε δώσει μεγαλύτερη προσοχή στον τρόπο με τον οποίο στέκονταν οι σερβιτόροι; Παρά τις διαβεβαιώσεις του Καζ ότι το σαλόνι του δεύτερου ορόφου ήταν δικό τους γι' απόψε, ο Γουάιλαν ήταν σίγουρος ότι από στιγμή σε στιγμή θα έμπαινε στο δωμάτιο ένα πραγματικό μέλος του προσωπικού, θα τον έδειχνε και θα φώναζε: «Απατεώνας!» Αλλά πάλι, ο Γουάιλαν ένιωθε σαν απατεώνας συνέχεια.

Είχε περάσει σχεδόν μία εβδομάδα από τότε που είχαν φτάσει στο Κέτερνταμ, σχεδόν ένας μήνας από τότε που είχαν φύγει από το Ντίερχολμ. Ο Γουάιλαν φορούσε τα χαρακτηριστικά του Κουβέι για το περισσότερο από αυτό το διάστημα, αλλά, όποτε κοιτούσε φευγαλέα τον εαυτό του στον καθρέφτη ή στη βιτρίνα κάποιου καταστήματος, του έπαιρνε χρόνο για να συνειδητοποιήσει ότι δεν κοιτούσε έναν ξένο. Αυτό ήταν το πρόσωπό του τώρα – χρυσαφένια μάτια, φαρδύ μέτωπο, μαύρα μαλλιά. Το παλιό του πρόσωπο είχε χαθεί και ο Γουάιλαν δεν ήταν σίγουρος ότι γνώριζε το άτομο που είχε απομείνει – το άτομο που στεκόταν σε μια ιδιωτική αίθουσα σε μία από τις πιο πολυτελείς χαρτοπαικτικές λέσχες του Καπακιού, μπλεγμένος σε άλλο ένα από τα κόλπα του Καζ Μπρέκερ.

Ένας παίκτης στο τραπέζι σήκωσε το ποτήρι της σαμπάνιας του για να το ξαναγεμίσει και ο Γουάιλαν όρμησε μπροστά από το σημείο όπου στεκόταν στον τοίχο. Τα χέρια του έτρεμαν καθώς πήρε το μπουκάλι από τον ασημί κουβά για πάγο, αλλά τα χρόνια που είχε περάσει στις κοινωνικές εκδηλώσεις του πατέρα του είχαν και κάποια πλεονεκτήματα. Τουλάχιστον ήξερε πώς να γεμίζει σωστά ένα ποτήρι σαμπάνια χωρίς να κάνει αφρό. Ο Γουάιλαν μπορούσε σχεδόν να ακούσει την κοροϊδευτική φωνή του Τζέσπερ. *Αξιοποίησιμα προσόντα, εμποράκο.*

Έριξε μια ματιά στον Τζέσπερ τώρα. Ο επιδέξιος σκοπευτής ήταν καθισμένος στο τραπέζι, σκυμμένος πάνω από τα χαρτιά του. Φορούσε ένα ξεφτισμένο μπλε γιλέκο κεντημένο με μικρά χρυσά αστέρια και το τσαλακωμένο του πουκάμισο έλαμπε λευκό με φόντο το σκούρο καφέ δέρμα του. Ο Τζέσπερ

έτριψε κουρασμένα το πρόσωπό του με το χέρι του. Έπαιζαν χαρτιά πάνω από δυο ώρες. Ο Γουάιλαν δεν μπορούσε να καταλάβει αν η κούραση του Τζέσπερ ήταν πραγματική ή μέρος του ρόλου.

Ο Γουάιλαν γέμισε άλλο ένα ποτήρι, επικεντρωμένος στις οδηγίες του Καζ.

«Να παίρνεις τις παραγγελίες των παικτών και να έχεις το ένα σου αντί στις συζητήσεις του Σμιτ», είχε πει. «Είναι μια δουλειά, Γουάιλαν. Κάν' την».

Γιατί την αποκαλούσαν όλοι δουλειά; Δεν ένιωθε σαν να δούλευε. Ένιωθε σαν να παραπατούσε και να έπεφτε. Σαν να τον πλημμύριζε ο πανικός. Έτσι, ο Γουάιλαν παρατηρούσε τις λεπτομέρειες του δωματίου – ένα κόλπο που εφάρμοζε συχνά για να κρατάει την ψυχραιμία του όποτε έφτανε σε ένα καινούριο μέρος ή όταν ο πατέρας του ήταν ιδιαίτερος κακοδιάθετος. Μελέτησε τα μοτίβα των αστεριών που σχημάτιζαν το καλογουλισμένο ξύλινο πάτωμα, τα διακοσμητικά σε σχήμα όστρακου που κρέμονταν από τον πολυέλαιο από φυσικό γυαλί, την μπλε μεταξωτή ταπετσαρία που απεικόνιζε ασημί σύννεφα. Δεν υπήρχαν παράθυρα για να επιτρέπουν να μπαίνει μέσα το φυσικό φως. Ο Καζ είπε ότι καμία χαρτοπαικτική λέσχη δεν είχε παράθυρα, επειδή τα αφεντικά ήθελαν να χάνουν οι παίκτες την αίσθηση του χρόνου.

Ο Γουάιλαν παρακολούθησε τον Καζ να μοιράζει ξανά χαρτιά στον Σμιτ, στον Τζέσπερ και στους άλλους παίκτες στο στρογγυλό τραπέζι. Φορούσε το ίδιο μπλε σακάκι με τον Γουάιλαν, το σακάκι που φορούσαν τα μέλη του προσωπικού, και τα χέρια του ήταν γυμνά. Ο Γουάιλαν προσπαθούσε να μην τα κοιτάξει επίμονα. Δεν ήταν μόνο η παράξενη, εσφαλμένη αίσθηση που είχε βλέποντας τον Καζ χωρίς τα γάντια του, ήταν και ότι τα χέρια του έδειχναν να κινούνται ωθούμενα από έναν μυστικό μηχανισμό τον οποίο ο Γουάιλαν δεν καταλάβαινε. Όταν είχε αρχίσει να μαθαίνει πώς να σχεδιάζει φιγούρες, ο Γουάιλαν είχε μελετήσει εικόνες ανατομίας. Κατανοούσε το μυϊκό σύστημα, τον τρόπο με τον οποίο ενώνονταν τα οστά, οι αρθρώ-

σεις και οι σύνδεσμοι. Αλλά τα χέρια του Καζ κινούνταν σαν να είχαν φτιαχτεί με μοναδικό σκοπό να χειρίζονται χαρτιά, με τα μακριά λευκά δάχτυλα να τεντώνονται με έναν χαλαρό ρυθμό, το ανακάτεμα ακριβές, το κάθε γύρισμα προσεκτικό. Ο Καζ είχε ισχυριστεί ότι μπορούσε να ελέγχει κάθε τράπουλα. Τότε γιατί ο Τζέσπερ έχανε;

Όταν ο Καζ είχε περιγράψει αυτό το μέρος του σχεδίου στο κρησφύγετό τους στο Μαύρο Πέπλο, ο Γουάιλαν ήταν δύσπιστος και, για πρώτη φορά, δεν ήταν ο μόνος που είχε ερωτήσεις.

«Μια στιγμή για να καταλάβω», είχε πει η Νίνα. «Το μεγάλο σου σχέδιο είναι να δώσεις στον Τζέσπερ πίστωση και να τον βάλεις να παίξει χαρτιά με τον Κορνέλις Σμιτ;»

«Ο Σμιτ έχει αδυναμία στο πόκερ και στις ξανθιές», είπε ο Καζ. «Έτσι θα του δώσουμε και τα δύο. Εγώ θα μοιράζω στο πρώτο μισό της βραδιάς και μετά θα αναλάβει ο Σπεκτ.»

Ο Γουάιλαν δεν ήξερε καλά τον Σπεκτ. Ήταν πρώην ναυτικός, ένα μέλος των Ντρεγκς που είχε οδηγήσει το πλοίο τους προς και από το Δικαστήριο του Πάγου. Αν ο Γουάιλαν ήθελε να είναι ειλικρινής, εκείνο το σαγόνι με τα γκριζα γένια και με τα τατουάζ που κάλυπταν τον μισό λαιμό του Σπεκτ, έβρισκε τον ναύτη λίγο τρομακτικό. Αλλά ακόμα και ο Σπεκτ έδειχνε ανήσυχος όταν είπε: «Μπορώ να μοιράσω χαρτιά, Καζ, αλλά δεν μπορώ να ελέγξω μια τράπουλα.»

«Δε χρειάζεται. Από τη στιγμή που θα καθίσεις, το παιχνίδι θα είναι τίμιο. Το σημαντικό είναι να κρατήσεις τον Σμιτ στα τραπέζια μέχρι τα μεσάνυχτα. Η αλλαγή της βάρδιας θα είναι η στιγμή που κινδυνεύουμε να τον χάσουμε. Αμέσως όταν σηκωθεί, θα αρχίσει να σκέφτεται να μετακινηθεί σε ένα άλλο παιχνίδι ή να σταματήσει, γι' αυτό πρέπει να κάνετε όλοι ό,τι μπορείτε για να κρατήσετε τον πισινό του κολλημένο σε εκείνο το τραπέζι.»

«Μπορώ να το χειριστώ», είπε ο Τζέσπερ.

Η Νίνα είχε απλώς συνοφρωθεί.

«Βέβαια, και ίσως για τη δεύτερη φάση αυτού του σχεδίου να μπορώ να μεταμφιεστώ σε έμπορο γιούρντα πάρεμ. Τι θα μπορούσε να πάει στραβά;»

Ο Γουάιλαν δε θα το είχε θέσει ακριβώς έτσι, αλλά συμφωνούσε. Απόλυτα. Θα έπρεπε να κρατάνε τον Τζέσπερ μακριά από τις χαροπαικτικές λέσχες, όχι να ενθαρρύνουν την αγάπη του για το ρίσκο. Αλλά ο Καζ δεν είχε συγκινηθεί.

«Απλώς κάνε τη δουλειά σου και κράτα τον Σμιτ απασχολημένο μέχρι τα μεσάνυχτα», είχε πει. «Ξέρεις τι διακυβεύεται». Όλοι τους ήξεραν. Η ζωή της Ινέζ. Και πώς μπορούσε να διαφωνήσει ο Γουάιλαν με αυτό; Ένωθε μια σουβλιά ενοχής κάθε φορά που το σκεφτόταν. Ο Βαν Εκ είχε πει ότι θα τους έδινε επτά μέρες για να παραδώσουν τον Κουβέι Γιουλ-Μπο – και μετά θα άρχιζε να βασανίζει την Ινέζ. Ο χρόνος τους είχε σχεδόν τελειώσει. Ο Γουάιλαν ήξερε ότι δε θα μπορούσε να εμποδίσει τον πατέρα του να προδώσει το πλήρωμα και να την απαγάγει. Το ήξερε αυτό και, ωστόσο, ένιωθε υπεύθυνος.

«Και τι θα κάνω με τον Κορνέλις Σμιτ μετά τα μεσάνυχτα;» ρώτησε η Νίνα.

«Προσπάθησε να τον πείσεις να περάσει τη νύχτα μαζί σου».

«Τι;» ψέλλισε ο Ματίας, με ένα κόκκινο χρώμα να απλώνεται στο πρόσωπό του μέχρι τ' αυτιά του.

«Δε θα πει ναι».

Η Νίνα ρουθούνισε.

«Ναι, καλά».

«Νίνα...» μούγκρισε ο Ματίας.

«Ο Σμιτ δεν κλέβει ποτέ στα χαρτιά και δεν απατά ποτέ τη γυναίκα του», είπε ο Καζ. «Είναι σαν τους μισούς ερασιτέχνες που κυκλοφορούν κορδατοί στο Βαρέλι. Τον περισσότερο καιρό είναι αξιοσέβαστος και προσεκτικός – αυστηρές οικονομίες και μισό ποτήρι κρασί στο δείπνο. Αλλά μία φορά την εβδομάδα τού αρέσει να νιώθει σαν να είναι ένας παράνομος που ανταγωνίζεται τους μεγάλους τζογαδόρους του Ανατολικού Στέιβ και του αρέσει να έχει μια όμορφη ξανθιά στο μπράτσο του όταν το κάνει».

Η Νίνα σούφρωσε τα χείλη της.

«Αν είναι τόσο ηθικός, γιατί θέλεις να προσπαθήσω να...»

«Επειδή ο Σμιτ είναι πάμπλουτος και κάθε κορίτσι από το

Δυτικό Στείβ που σέβεται τον εαυτό του θα έκανε τουλάχιστον μία προσπάθεια».

«Δε μου αρέσει αυτό», είπε ο Ματίας.

Ο Τζέσπερ είχε χαμογελάσει με εκείνο το απερίσκεπτο μειδίαμα του πιστολά.

«Για να λέμε την αλήθεια, Ματίας, δε σου αρέσουν και πολλά πράγματα».

«Κρατήστε τον Σμιτ στη Λέσχη του Σωρείτη από τις οχτώ καμπάνες μέχρι τα μεσάνυχτα», είπε ο Καζ. «Αυτό σημαίνει παιχνίδι τεσσάρων ωρών, γι' αυτό φερθείτε έξυπνα».

Η Νίνα σίγουρα είχε βάλει τα δυνατά της και ο Γουάιλαν δεν ήξερε αν έπρεπε να εντυπωσιαστεί ή να ανησυχήσει. Φορούσε ένα διαφανές μοβ φόρεμα με έναν κορσέ που έσπρωχνε το ντεκολτέ της σε ανησυχητικά ύψη και, παρόλο που είχε χάσει βάρος μετά τη μάχη της με το *πάρεμ*, είχε ακόμα πολλά για να πιάσει ο Σμιτ. Είχε προσγειώσει τα καπούλια της πάνω στο γόνατό του, με το μπράτσο της γύρω από τον ώμο του, και γουργουρίζε χαριτωμένα στο αυτί του, με τα χέρια της να χαϊδεύουν το στήθος του και να γλιστράνε περιστασιακά κάτω από το σακάκι του σαν ένα σκυλάκι που ψάχνει για κολατσιό. Σταματούσε μόνο για να παραγγείλει στρείδια ή άλλο ένα μπουκάλι σαμπάνια. Ο Γουάιλαν ήξερε ότι η Νίνα μπορούσε να αντιμετωπίσει κάθε άντρα σε οποιαδήποτε περίπτωση, αλλά θεωρούσε ότι δε θα έπρεπε να είναι υποχρεωμένη να κάθεται μισόγυμνη μέσα σε μια παγωμένη αίθουσα χαρτοπαιξίας, κουρνιασμένη στα γόνατα κάποιου δικηγόρου με λάγνο βλέμμα. Στην καλύτερη περίπτωση, το πιθανότερο ήταν ότι θα άρπαζε ένα κρύωμα.

Ο Τζέσπερ πήγε για άλλη μια φορά πάσο και ελευθέρωσε μια μεγάλη ανάσα απογοήτευσης. Έχανε τις τελευταίες δυο ώρες. Δε στοιχημάτιζε μεγάλα ποσά, αλλά ούτε η τύχη ούτε ο Καζ φαίνονταν να είναι με το μέρος του απόψε. Πώς θα κρατούσαν τον Σμιτ στο τραπέζι, αν ο Τζέσπερ ξέμενε από λεφτά; Άραγε οι άλλοι παίκτες θα αποτελούσαν αρκετό δέλεαρ; Υπήρχαν μερικοί από αυτούς μέσα στην αίθουσα, στέκονταν κοντά στους τοίχους, παρακολουθώντας το παιχνίδι, ο καθένας τους

ελπίζοντας να εξασφαλίσει μια θέση αν κάποιος αποχωρούσε. Κανείς τους δεν ήξερε το πραγματικό παιχνίδι που έπαιζε ο Καζ.

Καθώς ο Γουάιλαν έσκυψε για να ξαναγεμίσει το ποτήρι της Νίνα, άκουσε τον Σμιτ να μουρμουρίζει: «Μια παρτίδα χαρτιά είναι σαν μια μονομαχία. Τα μικρά κοψίματα και οι αμυνχές είναι εκείνα που προετοιμάζουν το έδαφος για το τελικό φονικό χτύπημα». Κοίταξε τον Τζέσπερ στην απέναντι πλευρά του τραπέζιού. «Αυτό το παλικάρι αιμορραγεί πάνω στο τραπέζι».

«Δεν ξέρω πώς κρατάς τους κανόνες τόσο καθαρά στο κεφάλι σου», είπε η Νίνα χασκογελώντας.

Ο Σμιτ χαμογέλασε, εμφανώς ικανοποιημένος.

«Αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στη διεύθυνση μιας επιχείρησης».

«Ούτε αυτό δεν μπορώ να φανταστώ πώς το κάνεις».

«Μερικές φορές ούτε εγώ ο ίδιος δεν ξέρω», είπε ο Σμιτ με έναν αναστεναγμό. «Ήταν μια δύσκολη εβδομάδα. Ένας από τους υπαλλήλους μου δεν επέστρεψε ποτέ από την άδειά του και αυτό σήμαινε ότι έμεινα με λιγότερο προσωπικό».

Το μπουκάλι που κρατούσε ο Γουάιλαν παραλίγο να του πέσει. Σαμπάνια πιπίλισε το πάτωμα.

«Πληρώνω για να την πιω, όχι να τη φορέσω, μικρέ», είπε απότομα ο Σμιτ. Σκούπισε το παντελόνι του και ψέλλισε: «Αυτό συμβαίνει όταν προσλαμβάνεις ξένους».

Εμένα εννοεί, συνειδητοποίησε ο Γουάιλαν καθώς οπισθοχώρησε βιαστικά. Δεν ήξερε πώς να κάνει τον εαυτό του να συνηθίσει την πραγματικότητα των νέων Σου χαρακτηριστικών του. Δε μιλούσε καν τη γλώσσα, ένα γεγονός που δεν τον είχε ανησυχήσει έως ότου δυο Σου τουρίστες με έναν χάρτη στα χέρια τον είχαν σταματήσει στο Ανατολικό Στέιβ. Ο Γουάιλαν πανικοβλήθηκε, σήκωσε τους ώμους του και έτρεξε να μπει από την είσοδο των υπηρετών στη Λέσχη του Σωρείτη.

«Καημένο μου μωράκι», είπε η Νίνα στον Σμιτ, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα από τα αραιά μαλλιά του και τακτοποιώντας ένα από τα λουλούδια που ήταν στερεωμένα μέσα στις με-

ταξένιες ξανθές τρέσες της. Ο Γουάιλαν δεν ήταν σίγουρος αν η Νίνα είχε πει στον Σμιτ ότι ήταν από τον Οίκο της Μπλε Ίριδας, αλλά σίγουρα εκείνος αυτό θα είχε υποθέσει.

Ο Τζέσπερ έγειρε πίσω στην καρέκλα του, με τα δάχτυλά του να χτυπάνε τις λαβές των ρεβόλβερ του. Η κίνηση φάνηκε να τραβάει το βλέμμα του Σμιτ.

«Αυτά τα όπλα είναι αξιοθαύμαστα. Τα μαργαριτάρια στις λαβές είναι αληθινά, αν δεν κάνω λάθος», είπε ο Σμιτ με τον τόνο ενός άντρα που σπάνια έκανε λάθος. «Έχω κι εγώ μια πολύ ωραία συλλογή από όπλα, αν και όχι Ζεμένι επαναληπτικά ρεβόλβερ».

«Ω, πολύ θα ήθελα να δω τα όπλα σου», γουργούρισε η Νίνα και ο Γουάιλαν κοίταξε το ταβάνι σε μια προσπάθεια να αποφύγει να γυρίσει τα μάτια του προς τα πάνω. «Εδώ θα καθίσουμε όλη τη νύχτα;»

Ο Γουάιλαν προσπάθησε να κρύψει τη σύγχυσή του. Το ζητούμενο δεν ήταν να τον κάνουν να μείνει; Αλλά προφανώς η Νίνα ήξερε καλύτερα, επειδή μια ελαφρώς πεισματάρικη έκφραση ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Σμιτ.

«Σώπασε. Αν κερδίσω πολλά, ίσως να σου αγοράσω κάτι όμορφο».

«Θα συμβιβαστώ με μερικά ακόμα στρείδια».

«Ακόμη δεν έχεις τελειώσει αυτά».

Ο Γουάιλαν πρόσεξε το τρέμουλο στα ρουθούνια της Νίνα και τη φαντάστηκε να παίρνει μια ανάσα για να φανεί δυνατή. Είχε χάσει την όρεξή της από τότε που ανάρρωσε από τη μάχη της με το *πάρεμ* και δεν ήξερε πώς είχε καταφέρει να κατεβάσει σχεδόν μια ντουζίνα στρείδια.

Τώρα την παρακολουθούσε να καταπίνει τα τελευταία από αυτά με ένα ρίγος.

«Πεντανόστιμα», κατάφερε να πει, ρίχνοντας μια ματιά στον Γουάιλαν. «Ας πάρουμε λίγα ακόμα».

Αυτό ήταν το σήμα. Ο Γουάιλαν όρμησε και σήκωσε την πιατέλα που ήταν φορτωμένη με πάγο και άδεια κελύφη.

«Η κυρία έχει μια λιγούρα», είπε ο Σμιτ.

Όταν δεν μπορείς να νικήσεις
τις πιθανότητες, άλλαξε το παιχνίδι.

Ο Καζ Μπρέκερ και η συμμορία του μόλις έκαναν μια ληστεία τόσο τολμηρή, ώστε ούτε οι ίδιοι δεν πίστευαν ότι θα επιζούσαν. Αλλά αντί να μοιραστούν μια παχυλή ανταμοιβή, παλεύουν για άλλη μια φορά για τη ζωή τους. Προδομένη και εξαιρετικά αποδυναμωμένη, η συμμορία δεν έχει πόρους, συμμάχους και ελπίδα. Καθώς πανίσχυρες δυνάμεις από όλο τον κόσμο καταφθάνουν στο Κέτερνταμ για να ανακαλύψουν τα επικίνδυνα μυστικά που κρύβουν τα άνθη γιούρντα, παλιοί αντίπαλοι και νέοι εχθροί εμφανίζονται για να προκαλέσουν την ευφυΐα του Καζ και να δοκιμάσουν την εύθραυστη αφοσίωση των μελών της ομάδας. Θα διεξαχθεί ένας πόλεμος στους σκοτεινούς και δαιδαλώδεις δρόμους της πόλης – μια μάχη για εκδίκηση και λύτρωση που θα καθορίσει τη μοίρα του κόσμου των Γκρίσα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26961